

Οικουμενιστική Καταιγίδα

Μορφή καταιγίδος ἔχουν πάρει τόν τελευταῖο καιρό, ἰδιαίτερος δέ μετά τήν επίσκεψη τοῦ πάπα στή χώρα μας, οἱ διάφορες ἐνέργειες μέ καθαρά συγκριτηστικό περιεχόμενο καί μάλιστα ἀπό πρόσωπα ἐπίσημα καί θεσμικά διατεταγμένα νά καθοδηγοῦν τό ὀρθόδοξο ποιμνιο καί νά τό προστατεύουν ἀπό τήν πλάνη καί τήν αἵρεση.

Μετά τήν πρόσφατη επίσκεψη κληρικῶν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν στο Βατικανό, πρὸς προσκύνηση τοῦ πάπα, ἀλλά καί τόσες ἄλλες ἀτυχεῖς ἐνέργειες, σειρά εἶχε μία ἀκόμη ἐνέργεια τοῦ ἰδίου τοῦ Μακαριωτάτου, ὁ ὁποῖος, σύμφωνα μέ εἶδηση πού δημοσιεύεται στήν ἱστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ ἡμερομηνία 15/03/04, τέλεσε ἐπιμνημόσυνη δέηση ὑπέρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν θυμάτων τοῦ τρομοκρατικοῦ κτυπήματος στήν Ἰσπανία, ἀμέσως μετά τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας στόν Ἱερό Ναό ἁγίων Κων/ου καί Ἑλένης Κοζάνης.

Ὅπως εἶναι γνωστό τοῖς πᾶσι ἡ πλειοψηφία τῶν Ἰσπανῶν εἶναι παπικοί στό θρήσκευμα καί ἄρα ἀπαγορεύεται ῥητῶς ἡ τέλεση μνημοσύνου γιά τίς ψυχές αὐτῶν. Ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος στό ἔργο του "περί ἱερῶν μνημοσύνων" τονίζει ἀμέτρητες φορές τήν ἀλήθεια αὐτή, πού εἶναι καί ἡ πίστη τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἀπό τό πρώτο κιόλας κεφάλαιο ἀναφέρει ὅτι "οἱ πιστοί πού ζοῦν ἀκόμη πάνω στή γῆ, καί ὅσοι ἔφυγαν ἀπό τήν ὄρατή αὐτή κοινωνία, ἀποτελοῦν τή Μία Ἐκκλησία". Ἡ ἴδια διδασκαλία ἀκούγεται πολλάκις καί στά τροπάρια τῶν δύο ἐτησίων ψυχосαββάτων, κατά τά ὁποῖα κηρύττεται ὅτι τελεῖται ἡ μνήμη τῶν ἀπ' αἰῶνος ἀπανταχοῦ νεκρῶν τῶν "μετά πίστεως ζησάντων εὐσεβῶς.

Ἀλήθεια, σέ τί μπορεῖ νά ἀποσκοπεῖ ἡ τέλεση ἐνός τέτοιου μνημοσύνου τή στιγμή κατὰ τήν ὁποία οἱ θανόντες δέν ἔχουν τό μεῖζον [τό ἅγιο Βάπτισμα], παρά στήν προσπάθεια γιά μιᾶ ἔνωση [ἐν τῇ αἵρεσει καί ὄχι ἐν τῇ ἀληθείᾳ] δεδομένη καί προτετελεσμένη; Ἡ Ἐκκλησία τελεῖ τά μνημόσυνα γιά τά παιδιά τῆς, ὅπως λέει ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος, ἐνῶ μέ τήν τέλεση ἐνός τέτοιου μνημοσύνου καταλύονται τά ὅρια τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλοιώνεται ἡ ἐκκλησιολογία καί τελικῶς ἔχουμε ἐκτροπή ἀπό τήν πίστη τῆς Ἐκκλησίας τά μέλη τῆς ὁποίας, τά βαπτισμένα καί μυρωμένα ὀρθόδοξως, ἔχουν τό **ἀποκλειστικό** προνόμιο νά ἀναπαύονται μετά δικαίων ἐν κόλποις Ἀβραάμ.

Στόν ἴδιο σκοπό ὅμως στοχεύουν καί ὅλες οἱ παρόμοιες ἐνέργειες ὅπως αὐτή τῆς Μητροπόλεως Δημητριάδος ἡ ὁποία πραγματοποίησε, σύμφωνα μέ εἶδηση πού δημοσιεύεται στήν ἱστοσελίδα τῆς, ἐκδρομή νεότητος ἀπό 13 ἕως 21 Φεβρουαρίου σέ Ἰταλία -Ἑλβετία. Ἐκτός ἀπό τίς ἐπισκέψεις σέ ἀρκετούς ναούς αἰρετικῶν, ἡ ἐκδρομή περιελάμβανε καί ἐπίσκεψη στό Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε), ὅπου, δυστυχῶς, ἔγινε καί κοινή προσευχή μέ τά μέλη τῶν ἄλλων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν. Τό κείμενο μάλιστα τῆς εἰδήσεως προσπαθεῖ νά στηρίξει τήν ἀντικανονική καί ὑπουλή αὐτή ἐνέργεια μέ τό νεοεποχίτικο ἐπιχείρημα πῶς

δέν υπάρχουν διαφορές παρά μόνο στό βίωμα, στον τρόπο δηλαδή με τον οποίο ζει και καταλαβαίνει κανείς το Χριστό, ενώ απροκάλυπτα γίνεται λόγος και για κοινή πίστη.

Συμπερασματικά, μετά βαθυτάτης λύπης μπορούμε να πούμε ότι ο πάπας ήρθε και έφυγε, ο παπισμός όμως ήρθε και έμεινε. Άς πάψουν κάποτε επιτέλους οι ενέργειες αυτές οι οποίες και τους έτεροδόξους κρατούν στην πλάνη αλλά και τους ορθοδόξους πλανούν πώς τάχα δέν υπάρχουν διαφορές και όλοι σώζονται. Ο Κύριος είναι ο Ένας Ποιμήν και η Όρθόδοξος Έκκλησία ή μία ποιμήνη έξω από την οποία γυρίζει ο νοητός λύκος "ζητών τίνα καταπίη". Γκρεμίζοντας τά τείχη της "μάνδρας", τά όρια της Έκκλησίας δηλαδή, και μάλιστα οι ίδιοι οι ποιμένες, δέ βάζουν άπλως τό λύκο μέσα στά πρόβατα αλλά προσφέρουν τά πρόβατα τροφή προς τό λύκο.